

Siionin virsi 288 ehdotus

1. Kun Va - pah - ta - ja kuo - lee, kal - li - o jär - käh -
Ju - ma - lan äi - ti it - kee las - tan - sa kär - si -

tää, Myös mi - nä run - nel - tu - na, syn - tei - hin kah - lit -
vää.

tu - na e - lä - mää kau - his - tun.

1. Kun Vapahtaja kuolee,
kallio järkähtää,
Jumalan äiti itkee
lastansa kärsivää.
Myös minä runneltuna,
synteihin kahlittuna
elämää kauhistun.

2. Milloinka, Jumalani,
valosi kohotat,
lahjoitat toivon kajon,
pimeään hajotat?
Jo pääsiäisen riemuun
ikävöi arka mieli.
Armoa janoan.

3. Kun kärsimyksen varjo
maailman pimentää,
pääsiäisaamun tuuli
jo jossain viriää.
Vaan minä murheeseeni,
sen pitkäänperjantaihin
sinulta piiloudun.

4. Vaan, Vapahtaja, saavut
myös tuskaan, pimeään.
Ihmisen hauraan tunnet,
ääneti yöhön jään.
Sydäntä särkynyttä
ja murtunutta mieltä
kättesi koskettaa.

Leena-Marja Renko
uud. L-M. Renko